

Publicerad 2012-04-27 14:54 av Doptera

Nu är det min tur att må bra

jag vill inte vara ledsen

vill bara vara glad

vill inte att glädjen bara ska vara en tillflyktsort

inte att skrattet bara ska vara ett sätt att överrösta skriket som aldrig fått ljuda för att jag bara vägrar att dra efter andan och släppa ut det

jag vill inte känna efter hur det verkligen känns att du inte är här

att ingen sitter i den andra soffan och säger hej till mig när jag kommer hem från jobbet att ingen undrar hur min dag har varit

att det är jag som måste gå med soporna och köpa nya glödlampor och dammsugarpåsar till din jävla dammsugare som är skitgammal och väger lika mycket som jag
att ingen lämnar chokladkakor på köksborde när jag jobbar till 22

istället tar jag tag i allting utan att känna efter alls

jag betalar räkningar och byter elbolag

och jag köper värmeljusstakarna som du tyckte var flummiga

och lyssnar på P3s dokumentärer i vardagsrummet medan jag dricker té men kommer på mig själv med att sakna ljudet av rösterna från kommentatorerna på kampsporten du så maniskt följde

och jag dricker flera koppar av ditt favoritté i rad utan att få dåligt samvete men mest för att det doftar samvaro och samtal med dig

jag är inte helt bekväm med hur rent och fint det har blivit i lägneheten

att ingen blir grinig när jag plockar bort näsdukar från borden för att de uppenbarligen fyller nånslags avgörande funktion även när de är använda både en och två gånger

och jag tycker inte riktigt om att det inte ligger apelsinskal i dricksglasen när jag ska diska dem

jag blir lika förvånad varje gång jag lyckas somna i denna tystnad

och även för att ingen väcker mig när jag snoozat så många gånger att väckarklockan gett upp och återgått till att hålla käften och visa tiden

och tiden den går utan att jag riktigt förstår hur jag kan vara så duktig på att i några timmar i taget

att i några några ögonblick åt gången glömma verkligheten och nästan vara lycklig fast inget är som förr och hur jag kan låta bli att fråga alla jag möter som inte vart med om detta hur fan det känns att lita på tryggheten för det kommer jag inte ihåg hur jag än försöker

och när människor frågar mig hur jag mår så kan jag ju inte svara att jotack utan dig är jag så ensam så ensam

du sa ju att det aldrig skulle bli såhär att du skulle hålla ut riktigt länge fast jag blev skitförbannad ibland över nästan ingenting eller allt

men nu i mellanrummet mellan metodiska målmedvetna måsten och eskapistiska eskapader då är jag sådär ingenting

sådär som aldrig varit jag varken ledsen eller glad men det var väl så du ville ha mig
nån som inte smäller i dörrar kastar porslin och gråter efter något annat när hon tror att du inte hör
men jag kan inte vara så varför var det så svårt att förstå

men nu nu sitter jag fast just där för jag har inte ork för fler känslor du tog dem med dig när du gick
och jag känner mig inte ens krossad bara trött så trött på att allting bara försvinner hela tiden men jag kan
inte sova mig in i ett sammanhang så jag ska gråta ut över dig och sen

sen ska jag minnas dig, jag lovar jag ska minnas dig, allt det du gjorde för mig och sen lovar jag lovar jag
ska jag bli lycklig igen lycklig på riktigt igen
för fast du inte finns mer Pappa så är jag fan aldrig utan dig och att jag står här att jag kan skratta det är ju
tack vare dig!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Doptera med Poeter.se id #40934 innehar upphovsrätten